

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

(א) בִּיקָמָהּ: (ב) עִירֻרָן:
(ג) כַּחֲ, (ד) קְדוּשָׁתָן:
(ה) מִנְחוֹת עֹלָם, (ו) שְׂעִיבֹת
(ז) פִּי' מִדָּ, (ח) לְקַמֵּן כַּח:
(ט) לְעִיל הַ, (י) וְשִׁנִּי:
(יא) עֵי' מוֹס' לְעִיל כַּח, ד"ה
(יב) שְׁמַעוּן, (יג) בִּסְמֵל:
(יד) בְּמַדְבָּר, (טו) וְעֵי'
(טז) וְיִקְרָא כַּח, (יז) וְעֵי'
(יח) מִנְחוֹת עֹלָם, ד"ה
אִימֹרָן,

תורה אור השלם

- [illegible]

גליון הש"ס

'מ' תמה על עצמן ח"א
 ב'מין. היינו הילך אמה
 אומר חמץ אסור הגהה
 כ' תמה על עצמן ח"א
 וסופת נדרה סה ע"א
 ח' חמץ' סס ד"ה ק' אמו
 נסד"ה: 'תום' ד"ה נורו.
 י' איונו מנלה ח"א
 אביו. ק"ל אה לר"י ור"מ
 כ' נספד' דמור דכלל
 ע' חמץ מנלה על מירות אביו
 ח"א יא מוכח מדאפטרין
 וזו נלא יאכל אסור הגהה
 נמשמע ו"א ח"א אמו
 ח"א חולין נשטחו צמור
 לר"י ור"מ:

מוסף תוספות

א. [ו]א"כ מאי הנאה אית להו. תוס' ר"פ ב. טמאים הם לכם ומה ת"ל טמאים יהיו לכם אלא א' איסור אכילה וא' איסור הנאה כל דבר שאיסורו דבר תורה

לרבים: לאורך רבים כגון באמצע הדרך לכל עובר: **ונטענס לידי**
מאשע: דאין דרך רבים לנטוע וכלל חד וחד קאמר ונטעם:
מערעצין לטויר: עירובי תחומין ביין אע"פ שסעודה שאינה ראויה
לו היא הולאז ואל מתשיל אגזירותיה שריא ליה מערצין. וכן לישראל
לרבותם דא צני מיתשל עליה
לרבותם טעות אינה גרומה והדרכ
לנציבלה והדר מפרש עלה מינה
לזה: **רוממס:** ומחשז לכס

לרבים רבי יהודה אומר להוציא את הנטוע
לרבים מאי טעמא דתנא קמא דכתיב
וַיִּנְטְעוּם לִיחִיד מִשְׁמַע לְרַבִּים לֹא מִשְׁמַע
כְּתֹב רַחֲמָנָא לְכֶם לְהַבִּיא אֶת הַנְּטוּעַ לְרַבִּים
יְכִי יְהוּדָה וַנְּטַעְתֶּם מִשְׁמַע בֵּין לְרַבִּים בֵּין
לִיחִיד וְלָכֶם בֵּין יחִיד בֵּין רַבִּים מִשְׁמַע הוּא
רַבּוּי ⁶ אַחֲרֵי רַבּוּי וְאֵין רַבּוּי אַחֲרֵי רַבּוּי אֵלָּא
לְמַעַט וְהָרִי תְרוּמָה דְּרַחֲמָנָא אִמְר ² וְכֹל זֶר
לֹא יֵאכֹל קֹדֶשׁ וְתַנּוּ ³ מִעֲרִבִין לְנֹזֵיר בֵּין
וְלִישְׂרָאֵל בְּתְרוּמָה אִמְר רַב פַּפָּא שְׁאֵין הָתֵם
דְּאִמְר קֵרָא ³ תְּרוּמָתְכֶם שְׁלָכֶם תְּהָא וְאִידֵךְ
תְּרוּמָתְכֶם דְּכֹל יִשְׂרָאֵל קְאָמֵר וְהָרִי נֹזֵיר
דְּרַחֲמָנָא אִמְר ⁴ מִחֲרִצִּים וְעַד זֶג לֹא יֵאכֹל
וְתַנּוּ מִעֲרִבִין לְנֹזֵיר בֵּין אִמְר מִר זֹוּרָא שְׁאֵין
הָתֵם דְּאִמְר קֵרָא נֹזֵיר שְׁלִי יְהֵא רַב אִשִּׁי אִמְר
⁵ קְדוּשׁ יִהְיֶה גְדֹל פְּרַע שַׁעַר רֵאשׁו ⁶ גִּידוּלוֹ
קְדוּשׁ וְאֵין דְּבַר אַחֲרֵי קְדוּשׁ מִיָּדִי וְאֵין דְּבַר
אַחֲרֵי כְּתִיב אֵלָּא מִחוּוְרָתָא כְּדַמֵּר זֹוּרָא וְהָרִי
חֲדָשׁ דְּרַחֲמָנָא אִמְר ⁶ לָחֶם וְקָלִי וְכִרְמֵל לֹא
תֵאכְלוּ עַד עֵצִים הַיּוֹם הַזֶּה וְתַנּוּ ⁷ קוּצֵר
לִשְׁחַת וּמֵאכִיל לִבְחֵמָה אִמְר רַב שְׁמַעְיָה
שְׁאֵין הָתֵם דְּאִמְר קֵרָא ⁷ קְצִירְכֶם קְצִירְכֶם
שְׁלָכֶם יְהֵא וְאִידֵךְ קְצִירְכֶם דְּכֹל יִשְׂרָאֵל
מִשְׁמַע וְהָרִי שְׂרָצִים דְּרַחֲמָנָא אִמְר ⁸ שֶׁקֶץ הוּא
לֹא יֵאכֹל וְתַנּוּ ⁸ צִיִּידִי חַיָּה וְעוֹפוֹת וְדוֹגִים
וְחַיִּיִּים אֵלֶּיךָ מִן הַיָּם וּמִן הַבֶּרֶק וּמִן הַיַּבֵּשׁ וּמִן הַשָּׁמַיִם

לנכרים שאני התם דאמר קרא 'לכם שלכם יהא אי הכי אפי' לכתחלה נמי שאני הכא דאמר קרא יהיו בהוייתן יהו ולחזקיה למה לי למיכתב לא יאכל ומייתי לכם למישרייה לא לכתוב רחמנא לא יאכל ולא בעי לכם אמר לך חזקיה טעמא דדיי נמי מהכא והרי חמץ דרחמנא אמר לא יאכל חמץ ותניא (ר' יוסי הגלילי אומר * שבעה על עצמך היאך חמץ אסור בהנאה כל שבעה שאני התם דאמר קרא ¹⁰ וולא יראה לך ששור שלך יהא ורבנן ¹¹ שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה ואידך תרי לך כתיבי ואידך חד בנכרי שכיבשתו וחד בנכרי שלא כיבשתו ואידך תלתא לך כתיבי ואידך חד בשאור וחד בחמץ וצדיכי לימא כתנאי ^{11b} יעשה לכל מלאכה מה ת"ל לכל מלאכה שיכול למלאכת גבוה היא מותר למלאכת הדיוט יהא אסור תלמוד לומר לכל מלאכה

דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר
שהור למלאכת גבוה יהא טמא תלמוד
הגלילי לשומאה ולטהרה לא איצטריך קרא
ורבי עקיבא איסור והיתר לא צריך קרא כי

(דף כח:): **סוּמָא לֹךְ דְּמִינִי**. לא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור צ

שֶׁבַע יָמִים (דברים טז): וּרְיִי. דלי כחז שאור משום דחימיו קשה
אחמי למיכילה אימא לא עבר עליה הכי מפרש להו צפ"ק דצילה
אומי למיכחב גצי חלב דנצילה: **שיבול**. אי לא הוה כחז לכל הוה אלא
צבדק הניח יהא מותר דהא מישתרי חלב בצאילה לגבי גבזה למזבח א
ההנהא שמשמע ת"ל לכל מלחאה: **רבי עקיבא אומר ו'**. כלומר ל
מכלל טומאת הנשר ולומר שאין חלב בכלל צילה ואינו חושש
לא ריבה לכל מלחאה הייתי אומר למלחאת הדיוט להשתמש בו

כג.

עין משפט
נר מצוה

יח א מיי פ"א מהלכות
 עירובין הל' יד סמג
 עשן דרבנן א טוש"ע או"ח
 ס' שפז סעיף ח:
ב [מיי] פ"ו מהל' נזירות
 הל' יד
יט ג מיי פ"ז מהלכות
 תמידין הלכה טו:
כ ד מיי פ"ח מהלכות
 מאכלות אסורות הל' יז
 סמג לאוין קלט טוש"ע י"ד
 סימן קח:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טעמא דידי
וכו' דאי לאו:

מוסף רע"י

מערבין לבזיר. עירובי
תמונה, ביין. ואף על
דלא חזי לדידיה חזי
לאחריו וכו' דמונה חזי
וגי דמונה שכו' לוי רגנ
(עירובין כ:). ולישראל
בתרומה. דהא חזי לנכס
(סו:). תמה על עצמן
(וכו'). דאפילו נתן המעמד
לקמור דמונה צנאנא וקסן
מתמה אחיז דאסרי (לקטן
כ:). אבל אתה רואה
של אחרים. גנונין של
אחרים. כגון נכרי, נשק
גבוה. אס הקדשם ולדק
הצט (לעיל ע:)

רבינו חננאל

[illegible]

שיכול למלאכת הדין יהא
ומר לכל מלאכה ורבי יוסי
איצטרך קרא לאיסור ולהיתר
צטרך קרא לטומאה ולטהרה
מאי

הפסח אסור בהנאה לקמן בפירקין
והרינא ולא יראה לך שאור בכל גבולך
ונתן משום דרדאו לאכילה אבל שאור דלא
וכל דרבי אבהו: יעשה למלאכה הוא
אם כריך למשוח ממנו עורות למלאכה
רי נאמר בו לא תאכלו [ויקרא ג] ואיסור
יה ס"ד לאיסור ולא בא אלא לטהרו
הרות בעור המשוח בחלב ניבילה ואם
גבוי להשתמש קדשים יביא עמאל:
חלצה

דכתיב לך שלך יהא כו'. נימא כחנאי וחלב נבלה וחלב טרפה עשה לכל מלאכה, מה למלאכת גבוה בין למלאכת הדיוט מותר שנאמר לכל מלאכה. ר' עקיבא אומר שיכול יהא טמא, ת"ל לכל מלאכה יהא טהור, אם לגבוה הוא טהור (ב) קל וחומר להדיוט.

(א) [נראה דחסר כאן איזה תיבות ואולי דקאי על הא דאמרין ור"י הגלילי לטומאה לא אינטריך קרא ודו"ק.]